

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

zo zachtjes aan komen de meeste mensen weer terug van vakantie.

Zongebruind gaat men weer aan de slag of bereidt men zich voor op een nieuw seizoen.

Fotoboeken worden weer gemaakt van de meest uiteenlopende vakantiebestemmingen of vermoeien anderen ermee op hun Facebook account...

Velen zijn in de afgelopen weken de grens over geweest op zoek naar zon, zee, strand.

Nu is vandaag de dag een grens in Europa niet meer wat die geweest is.

Sinds we het Schengenakkoord hebben is de grens oversteken een makkie.

Geen paspoortcontrole meer, enkel een blauw bord met een cirkel van gele sterren en de naam van het land dat je inrijdt.

Vaak zie je alleen aan het wegdek en de reflector paaltjes langs de weg dat je in Duitsland bent.

Je merkt pas weer wat een grens is als je naar een land buiten de Schengenlanden gaat.

Visum, een ESTA formulier als je de VS in wilt, stevige controle en zelf een ondervraging als je een reisje naar Israël maakt.

Grenzen van republieken en koninkrijken zijn er om bewaakt te worden.

Jezus spreekt in ons Evangelie van vandaag over het Koninkrijk van de hemel.

Op weg naar Jeruzalem onderwijst Hij de mensen in de steden en dorpen waar Hij doorheen reist.

Maar de animo voor zijn onderwijs is niet bijzonder groot.

Bovendien heeft Jezus het Koninkrijk van de hemel vlak voor ons Evangelie nog vergeleken met een mosterdzaadje en met een klein beetje zuurdesem in een brood.

Niet bepaald grootse zaken en indrukwekkende beelden.

Geen wonder dat de vraag door één van de omstanders wordt gesteld: Als het Koninkrijk van God daarmee vergeleken kan worden, zijn het er dan maar weinig die daar deel van uitmaken?

Het antwoord dat Jezus hierop geeft laat niets aan duidelijkheid te wensen over.

Het kan ons zelfs een beetje tegen de borst stuiten.

Moet de tegenstelling tussen degenen die binnen zijn en de mensen die buiten staan nou zo worden benadrukt?

Toch is deze tegenstelling nodig om helder zicht te krijgen op het centrale thema in de boodschap van Jezus.

Dat centrale thema is:

Gods Koninkrijk kent maar eens grens: gerechtigheid doen.

Daar wordt het voor velen van ons niet echt duidelijker van.

Gerechtigheid, één van de woorden die we tegenwoordig vrijwel alleen nog maar in de kerk horen maar verder niet.

Tenzij Ajax een keer verliest.

Gerechtigheid, zeggen we dan...

Wat betekent gerechtigheid eigenlijk?

Gods gerechtigheid is dat Gods recht leidend is in het leven van de mens.

De mens leeft en werkt zoals God dat graag ziet.

Gods gerechtigheid doen is dat je in heel je leven leeft in het besef dat God je in liefde ziet.

Niet als een boze, kritische Rechter, maar als een liefhebbende Vader.

Gerechtigheid bedrijven, om in de termen van ons Evangelie te blijven, betekent dus leven in diepe verbondenheid met God.

En ongerechtigheid bedrijven, dat waar ons Evangelie over spreekt, is dus leven alsof je van God los bent.

Dat is het verschil tussen de mensen die buiten staan en de mensen die door de deur naar binnen zijn gekomen.

De mensen die binnen zijn, leven en hebben geleefd in verbondenheid met God.

De mensen die buiten staat, kennen deze liefdevolle verbondenheid met God niet.

Zij wijzen op een andere aspect.

Zij laten zich niet zomaar wegsturen, nee, zij wijzen op iets dat zij ook heel belangrijk vinden: hun afkomst.

Zij wijzen op de traditie waarin zij staan: Heer, wij hebben in uw aanwezigheid gegeten en gedronken.

U hebt in onze aanwezigheid uw onderwijs gegeven.

De mensen wijzen op een geweldige traditie.

Maar die traditie geeft niet direct garantie op de hemel.

Da's een scherp woord, voor elke christen, ook voor Katholieken.

Hoe mooi die Katholieke traditie ook is, hoe waardevol ze ook kan zijn, er is meer nodig om het Koninkrijk van God binnen te gaan.

Verbonden zijn met God, leven in relatie met Hem.

En wat is dat soms makkelijker gezegd dan gedaan.

Want als het leven lijden wordt, als het door verdriet en gemis overleven wordt in plaats van leven.

Wat dan?

Wat dat betreft hebben we een eerlijk en nuchter geloof.

God zegt niet dat mensen die in verbondenheid met Hem leven niets te lijden zullen hebben.

Integendeel, Hij weet maar al te goed dat het leed in het leven niet te vermijden is.

Maar, zo zegt Hij, dat lijden mag in een ander licht komen te staan.

Ook in het lijden kunnen we ons verbonden weten - let op: niet altijd voelen, maar weten - met God zelf.

Omdat we een God hebben die weet wat lijden is, die weet wat het is om de dood te ondergaan.

Ook dat komt in ons Evangelie van vandaag ter sprake.

Direct aan het begin: Jezus is onderweg naar Jeruzalem staat er nadrukkelijk.

Onderweg naar Jeruzalem om daar te lijden, te sterven en ook te verrijzen.

Nee, onze tradities gaan ons niet redden.

Onze afkomst geeft ons geen toegang tot het Koninkrijk van God.

Enkel onze verbondenheid met Jezus Christus.

Laten we die verbondenheid steeds opnieuw weer zoeken.

Door gebed, door kerkgang, door de sacramenten en door onderlinge ontmoeting.

In het meeleven met elkaar, in het hulp bieden aan medemensen in nood.

Dat we op die manier Gods gerechtigheid mogen doen.

Daartoe helpe ons God door zijn Heilige Geest.

C - 19

Jes.66,18-21

Hebr.12,5-7.11-13

Luk.13,22-30

Geloofd zij Jezus Christus, in alle eeuwigheid.

Amen.